

**Сценарій до Дня Партизанської Слави
Шульської загальноосвітньої школи I – II ступенів
на 2015/2016 н.р.**

Лунає музика воєнних років, на тлі музики звучать слова.

Пам'ятаєш, Земле, сорок п'ятий,
Стихле небо, підняте салютом?
Пам'ятаєш, Земле, сорок п'ятий.
Земле, сорок перший не забудь !

Вед. 1.: Своїми подвигами прославили нашу Вітчизну різні покоління українського народу. На своїх плечах винесли вони тягар найстрашнішої війни ХХ століття – Другої світової. У найтяжчий час для нашої Вітчизни, 22 червня 1941 року пішли на фронт тисячі солдат і матросів, до лав добровольців ставало багато юнаків, які ледве закінчили школу. Багато з них приписували собі роки, щоб потрапити на фронт.

Вед.2: Щорічно 22 вересня згідно з Указом Президента України від 30 жовтня 2001 року в Україні відзначається День партизанської слави. День партизанської слави відзначається як данина всенародної пошани тим, хто в суворий військовий час боровся з фашистами в глибокому тилу ворога, не жалючі крові і самого життя. 6200 партизанських загонів і підпільних груп, які налічували близько мільйона людей, завдавали відчутних втрат гітлерівським військам на окупованій території, сприяючи просуванню частин і з'єднань Радянської Армії на захід. За мужність і героїзм, виявлені в боротьбі з ворогом, 200 тисяч партизанів і підпільників нагороджено орденами і медалями, 223 з них визнані гідними звання Героя Радянського Союзу.

Вед.1 Велику Вітчизняну війну називають всенародною. Безумовним підтвердженням такого визначення є широкий розмах партизанського руху та героїзм патріотів-підпільників, які зробили свій неоціненний внесок до перемоги над фашизмом.

Упродовж перших днів війни ворогам вдалося захопити значні території. На окупованих землях ворог будував системи всебічного матеріально-технічного забезпечення своїх військ, намагався широко та якісно використати захоплену радянську інфраструктуру та примусити населення до покірної рабської праці.

Вед2.: Тоді, у 1941 році, в тилу у ворога на боротьбу з окупаційним режимом піднялося мирне населення. Партизани постійно підтримували зв'язок з підпільними групами, одна з яких діяла в нашому селі Косівка. Народні месники проводили диверсії на залізниці, нападали на окремі німецькі загони, проводили агітаційно-масову роботу серед населення, розповсюджували

листівки Радянського інформбюро. Бійці загону збирали зброю, готуючись до активних дій навесні 1942 року.

Ураховуючи нерівномірність розгортання партизанського руху, 11 листопада 1942 року Державний Комітет Оборони прийняв спеціальну постанову “Про партизанський рух на Україні”, у якій особлива увага зверталась на розвиток партизанського руху в правобережних областях республіки, де проходили надзвичайно важливі залізничні та шосейні шляхи, створення обласних оперативних груп, покращення організації зв'язку, підготовку партизанських кадрів, матеріально-технічне забезпечення партизан.

Вед.1: На виконання цієї постанови партизанський загін під командуванням О.Сабурова восени 1942 р. здійснив рейд з Брянських лісів на Правобережну Україну. Відстань у кількості кілометрів партизани подолали протягом місяця, форсувавши при цьому Десну, Дніпро і Прип'ять. Тільки в дні рейду загін О.Сабурова розгромив фашистські гарнізони в 6 райцентрах, зруйнував 29 залізничних і шосейних мостів, провів роз'яснювальну роботу серед населення, внаслідок чого чисельність з'єднання наприкінці рейду зростає. Згодом сабуровці спільно з партизанами загону С. Ковпака, загонами з Житомирської і Рівненської областей та білоруськими партизанами утворили в Поліссі вільний від фашистів край, який охоплював 14 районів з населенням 200 тис. чоловік. Репресії почалися з перших днів окупації.

Вед.2: лютого 1943 при звільненні села Червоний Шахтар в бою, який вів загін разом з частинами наступаючих радянських військ. Похований командир в центрі Червоного Шахтаря в братській могилі воїнів і партизан. На цьому священному для кожного жителя села місці встановлено пам'ятник.

Начальником штабу загону була Ганна Пуріч, секретар Ізюмського райкому комсомолу. За мужність і хоробрість, проявлені в боротьбі з фашистськими загарбниками, Ганна Пуріч нагороджена орденом Вітчизняної війни I-го ступеня. р> Зміївський партизанський загін складався з декількох тісно пов'язаних між собою оперативних груп. Командував ним комуніст Яків Андрійович Брехунець, до війни інструктор військового навчання районної ради Тсоавіахіму. Партизани здійснювали диверсії на залізниці, лініях зв'язку, нападали ворожі автоколонни, вели агітаційно-пропагандистську роботу. Разом з бійцем загону Н. А. Шаповаловим в операціях брали участь його дружина і дочка. Мати командира 78-річна Федора Гаврилівна Брехунець пекла партизанам хліб, прала білизну.

У січні 1942 року в бою за Коробові Хутори загін знищив 40 гітлерівців, у лютому разом з воїнами 34-ї кавалерійської дивізії звільняв Велика Гомільша. До останнього подиху билися з ненависним ворогом народні месники. Про важких боях на Зміївщині нагадують поховання партизанів в Велика Гомільша, Вилівка, Мохначі, Островерхівці, Таранівці. У селі Тимченки похований

повішений гітлерівцями за зв'язок з партизанами голова колгоспу В. Я. Колесник. Там же фашисти живцем спалили захопленого в полон партизана А. Д. Нечипоренко. Потрапила в руки карателів і загинула партизанська сім'я Шаповалових. На місце полеглих у загін приходили нові бійці. р> Багато славних справ на рахунку партизанських загонів Н. І. Вербицького (Балаклійський район), О. К. Кондратьєва (Сахновщинський район), І. М. Подліпняка (Шевченківський район), І. А. Шепелева (Вовчанський район). р> Активні бойові дії вів у Краснокутському районі партизанський загін на чолі з Т. С. Милюха. Коли в лютому 1943 року радянські війська розгорнули на Харківщині наступальну операцію В«ЗіркаВ», партизани перекрили дороги, що ведуть з Харкова на Охтирку, Котельви, Коломак, не давши ворогові можливості вивозити майно і людей. Загін відновив Радянську влада в Пархомівці, Каплунівці, Козіївка, Костянтинівці, Ковалівці і утримував у своїх руках ці села аж до підходу наших військ.

За два роки боротьби харківські партизани і підпільники знищили більше 23 тисяч гітлерівців та їх поплічників, розгромили чотири німецьких штабу, підірвали 24 моста, пустили під укіс 21 ворожий ешелон з військами і технікою, вивели з ладу десятки паровозів, сотні вагонів і автомашин, захопили велику кількість трофеїв.

У жорстоких боях з ворогом смертю хоробрих полягли 870 партизанів, у тому числі 304 комуніста і 128 комсомольців. Імена патріотів висічені на меморіальних плитах братських могил у селах Петрівське Балаклійського району, Гусинка Куп'янського району, Дублянка і Карайкозовка Краснокутського району, Олексіївка і Червоний Жовтень Первомайського району, Абазівка Зачепилівського району, Заброди, Кленове, Крисине і Павлівка Богодухівського району, в Богодухові, Вовчанську та інших населених пунктах. Батьківщина високо оцінила внесок партизан і підпільників Харківщини у священну всенародну боротьбу з фашистськими загарбниками. р> На початок березня 1942 38-й армії, посиленою кількома дивізіями 21-ї армії, було поставлено завдання сполуками правого флангу прорвати німецько-фашистську оборону по Сіверському Донцю захід і південний захід від Вовчанська і, розвиваючи наступ, до результату 15 березня вийти на рубіж Веселе, річка Роганка, Зміїв.

... О 5 годині ранку 7 березня війська армії почали прорив оборони противника в районах Огірцеве, Рубіжне, Старий Салтів, Печеніги. Їм належало по льоду форсувати річку, ширина якої сягала 120 метрів, і оволодіти опорними пунктами ворога на високому крутому західному березі. Густий снігопад полегшував нашим воїнам виконання завдання, так як заважав гітлерівцям вести по них прицільний вогонь. Однак ворог надав шалений опір, і за перший день настання нашим бійцям вдалося зайняти лише його першу позицію.

У наступні дні частини 1-ї гвардійської, 124-й, 226-й, 227-ї стрілецьких дивізій, 10-ї танкової бригади в результаті запеклих боїв розширили плацдарм,

звільнили Варварівку, Рубіжне, Молодова, а потім Старий Верхній Салтів, Байрак, Велику Бабцю і ряд інших населених пунктів. р> Екіпаж командира роти 10-ї танкової бригади старшого лейтенанта Ф. А. Гокова в боях за Рубіжне та Старий Салтів вогнем і гусеницями свого Т-34 знищив 18 ворожих артилерійських знарядь, близько 20 мінометів, два дзоту, 43 кулемета, сотні фашистських солдатів і офіцерів, захопив штабні документи і прапор 514-го німецького піхотного полку. 15 гармат противника вивів з ладу танк молодшого лейтенанта Я. Є. Могили. За виявлену доблесть ГЗК присвоїли звання Героя Радянського Союзу...

Вед.1: було відкрито меморіальну дошку, на якій вписані імена тих, хто віддав своє життя в боротьбі з фашистською навалою в Косівському підпіллі. Їхні імена назавжди залишаться викарбувані на холодному полотнищі граніту та в наших серцях.

Ось їхні імена:

Білий Дмитро Ісакович
Варава Андрій Феодосійович
Гужеля Єфросинія Яківна
Гужеля Марія Яківна
Кожевник Федір Тихонович
Коритько Тиміш Григорович
Лошакова Євдокія Устимівна
Мікізіль Марія Миколаївна
Пішулка Микола
Підгірний Олексій Петрович
Самойленко Іван Герасимович
Сердюк Леонтій Іванович

(Видео. Перегляд фрагментів хроніко-документальних кінострічок).

Вед 2:Війна назустріч молодому дню
Із гуркотом, із брязкотом котилась,
Лавиною металу і вогню
На нашу Землю й долю навалилась
Тремтять гармати, б'є на сполох дзвін.
Залізні круки вилітають з хмари.
Горить країна з чотирьох сторін
І на чужинців просить з неба кари
Синів, дочок благає: – захистіть!
Страждає в муках Україна мила.
І піднімається з глибин століть
Непоборима, нездолана сила.

Вед1: Минають роки, відлітають у вічність. Багато часу минуло з тієї тривожної ночі, коли замовкли останні постріли, прийшов мир, за який заплачено ціною життя мільйонів людей. Усе далі відходять ті грізні роки, але не згасає пам'ять про тих, хто віддав заради Перемоги життя.

Не спиться ще вдовам, бо туга лишилась,
Для них і сьогодні війна не скінчилась.
Серця в них назавжди тривогою скуті.
Ніхто не забутий, ніщо не забуте

Вед. 2: Ми ніколи не забудемо героїв партизанського руху. Вшануймо хвилиною мовчання пам'ять про тих, хто віддав своє життя за нашу рідну землю.

Хвилина мовчання

Вед.1: Пам'ять... Вона нетлінна й вічна. Вона дивиться на нас зі старих фронтових фотографій, тих речей, які зберігають колишні партизани, і не дає потьмянити жодній героїчній сторінці перемоги над фашизмом. А ми, молоде покоління, про їхні бойові подвиги, їхнє героїчне життя можемо дізнатися сьогодні тільки з їхніх розповідей, кінофільмів, творів художньої літератури.

Наш обов'язок – згадувати про них не тільки в свята, а кожного дня пам'ятати про тих, хто кував цю перемогу, хто загинув у цій страшній війні.

За мене, за тебе, за всю Батьківщину,
Хто фронтом звитяги йшов поруч з тобою,
Боровся з фашизмом, тоді партизанів
І ворога нищив героєм незнаним.
Згадай їх усіх, замордованих, вбитих,
І гідно живи їх життям недожитим!

Вед.2: хочеться нагадати всім слова: «Батьківщину люблять не за те, що вона велика, а за те що вона своя». Сподіваюся, що ви, будете справжніми захисниками своєї Вітчизни.

Нехай добром нам стеляться дороги,
Нехай життя нам більше втіхи дасть.
Та знаймо, що за радість Перемоги
Заплачено мільйонами нещасть.

Вед.1:

Давно я чув, що з просторів небесних
Нам світять зорями в нічній імлі
Безсмертні душі праведників чесних,

Отих людей, що вмерли на землі

Вед.1:

Коли вмирає воїн в дні суворі,
Душа у нього, кажуть, не згаса,
Та всі якби перетворились в зорі, -
То їх би не вмістили небеса

Вед.2:

Ми пам'ятаєм, хто в лиху добу
В борні віддав останні сили,
Ми зараз квіти і терпку журбу
Приносим на засмучені могили

Вед.1:

Багато на нашій землі обелісків,
Вкарбовані в них золоті імена
Вклонися людино, їм низько-низько,
Це пам'ять, яку залишила війна.